

DECIZIA nr. 248 din 02.04.2013 privind solutionarea
contestatiei formulata de **SC ABC SRL**,
cu sediul in, sector x, Bucuresti,
inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. nr.xxx/2013

Directia Generala a Finantelor Publice a municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata cu adresa nr./.....2013, inregistrata sub nr. nr.xxx/2013 de catre Administratia Finantelor Publice sector x cu privire la contestatia formulata de SC ABC SRL din Bucuresti.

Obiectul contestatiei, inregistrata la organul fiscal teritorial sub nr. nr.ccc/2013 il constituie decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-SX YYY/2012, emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr. F-SX ZZZ/2012 si comunicata sub semnatura in data de2012 pentru TVA respinsa la rambursare in suma de **C lei**.

De asemenea, societatea contesta dispozitia privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala nr. DISP1/2012.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art.206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de SC ABC SRL.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. Organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Finantelor Publice sector x au efectuat inspectia fiscala partiala la SC ABC SRL pentru a proceda la verificarea taxei pe valoarea adaugata pentru perioada 01.03.2011-31.07.2012.

Constatarile inspectiei au fost consemnate in raportul de inspectie fiscala nr. F-SX ZZZ/2012, iar in baza acestora a fost emisa decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-SX YYY/2012, prin care s-a stabilit o diferenta suplimentara de TVA in suma de R lei, ceea ce a condus la respingerea la rambursare a TVA in suma de R lei si la stabilirea TVA aprobata la rambursare in suma de A lei.

Totodata, organele de inspectie fiscala au emis si dispozitia privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala nr. DISP1/2012 prin care au stabilit masuri in sarcina contribuabilei.

II. Prin contestatia formulata SC ABC SRL contesta decizi de impunere nr. F-SX YYY/2012 si dispozitia de masuri nr. DISP1/2012.

In ceea ce priveste decizia de impunere nr. F-SX YYY/2012 societatea solicita anulara partiala a acesteia pentru TVA in suma de C lei si solicita restituierea acestei sume invocand urmatoarele:

Chiriile si utilitatile pentru persoanele detasate nu au fost achizitionate pentru uzul propriu al acestor persoane, ci in scopul desfasurarii activitatii economice a societatii intrucat contractele de punere la dispozitie de personal prevad refacturarea catre societate a tuturor cheltuielile cu salariile, beneficiile salariale si alte costuri aferente desfasurarii activitatii detasatilor in beneficiul societatii.

Aceleasi contracte prevad ca societatea poate suporta direct anumite costuri legate de activitatea prestata de catre detasati, respectiv chirie si utilitatile aferente locuintelor asigurate, iar in baza prevederilor art. 137 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal furnizorul de personal ar fi putut sa factureze el aceste cheltuieli drept cheltuieli accesorii serviciilor de furnizare de personal, caz in care nu s-ar fi pus problema ca nu ar fi fost efectuate in scopul desfasurarii activitatii economice.

Chiar daca din motive economice si/sau logistice cei doi parteneri au ales sa foloseasca o alta structura contractuala, substanta economica a tranzactiei ramane aceeaasi, motiv pentru care rezultatul taxei ar trebui sa fie acelasi conform principiilor de nediscriminare si egalitate degajate din jurisprudenta CEJ din cazurile C-330/95, C-103/09 si C-304/01.

Totodata, prin contestatia formulata contesta si masurile dispuse de organele fiscale la pct. 1.1.1, 1.1.2 si 1.1.4 din dispozitia de masuri nr. DISP1/2012.

III. Fata de constatările organelor fiscale, sustinerile societatii contestatare, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

3.1. Referitor la TVA in suma de C lei

Cauza supusa solutionarii este daca in mod legal organele de inspectie fiscala au procedat la colectarea suplimentara de TVA pentru serviciile de inchiriere si utilitatile achizitionate pentru a fi puse la dispozitia gratuita a salariatilor detasati.

In fapt, la pg. 6/28 din raportul de inspectie fiscala nr. F-SX ZZZ/2012 organele fiscale mentioneaza ca au colectat suplimentar TVA in suma de **V lei** pentru perioada 01.03.2011-31.07.2012 in baza urmatoarelor constatari:

SC ABC SRL a incheiat contracte cu ABC OF CANADA, respectiv ABC OF SUA avand ca obiect punerea la dispozitie de personal prin detasare. Potrivit contractelor incheiate societatea beneficiara din Romania suporta cheltuielile cu cazarea personalului detasat utilizat pentru desfasurarea activitatii sale, respectiv pentru domnii MS, ME si DH.

Pentru cazarea acestui personal societatea a incheiat contracte de inchiriere cu diverse societati din Romania, care au facturat societatii servicii de inchiriere si utilitati, iar societatea si-a dedus TVA din facturile de chirie si refacturare utilitati.

Intrucat serviciile de inchiriere si refacturare utilitati au fost achizitionate pentru uzul propriu al personalului expat-detasat, organele de inspectie fiscala au procedat la colectarea TVA aferenta cu aplicarea prevederilor art. 129 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal.

In drept, potrivit art. 129 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare:

„Art. 129. – (4) **Sunt asimilate prestării de servicii efectuate cu plată următoarele:**

a) [...]

b) **serviciile prestate în mod gratuit de către o persoană impozabilă pentru uzul propriu ori al personalului acesteia, sau pentru uzul altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.**

(4), fără a se limita la acestea, operațiuni precum:

a) utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau prestarea de servicii în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, mecenat sau protocol, în condițiile stabilite prin norme;

b) serviciile care fac parte din activitatea economică a persoanei impozabile, prestate în mod gratuit în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor;

c) serviciile prestate în mod gratuit în cadrul perioadei de garanție de către persoana care a efectuat inițial livrarea de bunuri sau prestarea de servicii”.

Cu privire la aplicarea acestor prevederi, pct. 6 si pct. 7 din Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificarile si completarile ulterioare prevad urmatoarele:

„6. (14) În sensul art. 128 alin. (8) lit. e) din Codul fiscal:

[...]

c) **bunurile acordate în mod gratuit pentru scopuri legate de desfășurarea activității economice a persoanei impozabile cuprind bunurile oferite cu titlu gratuit, altele decât cele prevăzute la lit. a) sau b), pentru care persoana impozabilă poate face dovada că sunt strâns legate de desfășurarea activității sale economice. În această categorie se cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile pe care persoana impozabilă le acordă gratuit angajaților săi și care sunt legate de desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: masa caldă pentru mineri,**

echipamentul de protecție și uniformele de lucru, pentru contravaloarea care nu este suportată de angajați, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor. [...].”

„7. (7) Prevederile pct. 6 alin. (14) - (16) se aplică corespunzător și pentru operațiunile prevăzute la art. 129 alin. (5) lit. a) și b) din Codul fiscal.”

Din cele anterior precizate, reiese ca atunci cand persoana impozabila si-a exercitat dreptul de deducere pentru achizitiile de servicii, utilizarea acestora pentru uzul propriu gratuit al personalului acesteia este asimilata unei prestari de servicii cu titlu oneros, supusa taxei pe valoarea adaugata. Aceasta este situatia in care utilizarea serviciilor nu are legatura o legatura directa si imediata cu desfasurarea in conditii optime a activitatii economice a persoanei impozabile.

In speta, SC ABC SRL a incheiat contracte cu ABC OF CANADA, respectiv ABC OF SUA avand ca obiect punerea la dispozitie de personal prin detasare. Potrivit contractelor incheiate societatea beneficiara din Romania suporta cheltuielile cu cazarea personalului detasat utilizat pentru desfasurarea activitatii sale, respectiv pentru domnii MS, ME si DH.

Pentru cazarea acestui personal societatea a incheiat contracte de inchiriere cu diverse societati din Romania pentru inchirierea de imobile cu destinatia de locuinte (resedinte familiale) ce au fost puse la dispozitia salariatilor detasati si/sau familiilor acestora.

Desi si-a dedus TVA din facturile de chirie si refacturare utilitati pentru locuintele salariatilor societatea nu a asimiliat unor prestatii cu plata folosinta gratuita a locuintelor puse la dispozitia salariatilor si nu a colectat TVA aferenta in conformitate cu prevederile art. 129 alin. (4) din Codul fiscal.

Prin contestatia formulata SC ABC SRL sustine, in esenta, ca achizitionarea serviciilor de inchiriere (si utilitati) pentru uzul gratuit al salariatilor detasati este in folosul activitatilor sale economice si nu poate fi asimilata unei prestatii cu titlu oneros.

In legatura cu prestarea unor servicii cu titlu gratuit in alte scopuri decat activitatea economica a persoanelor impozabile, din jurisprudenta Curtii Europene de Justitie se desprind urmatoarele:

In primul rand, in cazul achizitiilor de servicii, existenta unei legaturi directe si imediate intre o anumita operatiune din amonte si una sau mai multe operatiuni in aval ce dau nastere unui drept de deducere este, in principiu, necesara pentru ca dreptul de deducere a TVA-ului in amonte sa îi fie recunoscut persoanei impozabile, cu alte cuvinte ca achizitiile sa fie considerate ca fiind efectuate in interesul activitatii economice (Hotararea din Cauza C-118/11 Eon Aset Menidjmont, punctul 46).

In al doilea rand, considerarea drept prestari de servicii cu titlu oneros, impozabile in intelesul TVA, a prestatiilor gratuite efectuate in folosul

personalului sau a altor persoane in alte scopuri decat cele de activitatea economica are drept obiectiv sa asigure o **egalitate de tratament între persoana impozabilă care utilizează un bun sau care furnizează servicii în interes propriu sau al personalului său, pe de o parte, si consumatorul final care isi procură un bun sau un serviciu de acelasi tip, pe de altă parte** (Hotararile din Cauza C-258/95 Filibeck, punctul 25 si Cauza C-371/07 Danfoss si AstraZeneca, punctul 46).

Astfel, in spetele ce priveau utilizarea unui autovehicul inchiriat pentru transportul directorului general de la domiciliu acestuia la locul de munca, Curtea a statuat ca deplasarea de la domiciliu la locul de munca reprezinta o conditie necesara pentru prezenta salariatilor la locul de munca, astfel ca indeplinirea conditiei nu constituie un **element determinat** pe a se considera ca transportul unui salariat de la domiciliu la locul de munca nu ar fi folosul propriu al salariatului. Cu alte cuvinte, **o legatura indirecta cu activitatea economica a persoanei impozabile, nu este suficienta, prin ea insasi, pentru a exclude ca asigurarea transportului salariatilor sa fie asimilata cu o prestare de servicii efectuata cu titlu oneros** (Hotararile din Cauza C-258/95 Filibeck, punctul 27 si Cauza C-118/11 Eon Aset Menidjmont, punctul 51).

Numai in imprejurari speciale, precum dificultatea evidenta de a gasi un alt mijloc de transport se considera ca angajatorul poate asigura el insusi transportul salariatilor de la domiciliul acestora la locul de munca, caz in care prestarea serviciilor de transport este efectuata in scopul activitatii economice a persoanei impozabile (Hotararile din Cauza C-258/95 Filibeck, punctul 29 si Cauza C-118/11 Eon Aset Menidjmont, punctul 52).

Intr-o alta speta, Curtea a retinut ca, in **imprejurari normale, oferirea de mese angajatilor are drept scop sa raspunda unui interes propriu si este la alegerea personala a acestora din urma**, in privinta careia angajatorul nu intervine, angajatii avand doar obligatia revenirii la locul de munca la orele convenite (Hotararea din Cauza C-371/07 Danfoss si AstraZeneca, punctul 57). **Numai in imprejurari speciale, cum ar fi garantarea continuitatii si buneii desfasurari in cadrul unor reuniuni de lucru**, angajatii neavand posibilitatea sa aleaga nici locul, nici ora, nici natura meselor, avantajul personal pe care il au angajatii apare ca fiind accesoriu in raport cu interesul intreprinderii, iar oferirea de mese angajatilor este considerata ca fiind efectuata in scopul activitatii economice (Hotararea din Cauza C-371/07 Danfoss si AstraZeneca, punctele 60, 61 si 62).

In sfarsit, intr-o speta ce privea **remunerarea partiala a angajatilor unei societati cu avantaje sub forma tichete valorice, pentru care societatea si-a dedus taxa la momentul achizitiei tichetelor**, Curtea a statuat ca o astfel de imprejurare reprezinta o prestare de servicii cu titlu oneros in sensul dispozitiilor comunitare in materie de TVA (Hotararea din Cauza C-40/09 Astra Zeneca UK, punctele 29-35).

Din documentele la dosarul cauzei rezulta ca societatea contestatoare SC ABC SRL a incheiat trei contracte de inchiriere, dupa cum urmeaza:

- contractul din 01.10.2010 cu SC TP SRL pentru inchirierea pentru 24 de luni, cu posibilitatea prelungirii, a unui apartament si a doua locuri de parcare situate in Bucuresti,, societatea urmand sa achite o chirie lunara de 3.500 euro plus TVA, la care sa adauga toate costurile aferente utilitatilor furnizate (cheltuieli pentru energie electrica, incalzire, salubritate, apa-canal, cablu TV, utilitati pentru spatii comune, inclusiv piscina);

- contractul nr. 7/23.09.2010 incheiat cu SC AR SRL pentru inchirierea pentru 2 ani, cu posibilitatea prelungirii, a unui imobil din Complexul O situat in Ilfov, societatea urmand sa achite o chirie lunara de 4.000 euro plus TVA, la care sa adauga toate costurile aferente utilitatilor furnizate, precum si a lucrarilor solicitate de chirias (instalarea de perdele si tablouri in resedinta, instalarea unei antene satelit);

- contractul din 27.09.2010 incheiat cu SC TD SRL pentru inchirierea pentru 2 ani, cu posibilitatea prelungirii, a unei vile (living, bucatarie, 3 dormitoare, 3 bai, mansarda) situata in Ilfov, societatea urmand sa achite o chirie lunara de 3.500 euro plus TVA, la care sa adauga toate costurile aferente utilitatilor furnizate.

Din raportul de inspectie fiscala rezulta si incheierea in data de 28.10.2010 a contractului de inchiriere cu SC CB SRL pentru un imobil situat in Bucuresti,

Cele patru spatii inchiriate au fost puse la dispozitia gratuita a salariatilor detasati in baza contractelor incheiate de societatea contestatoare cu ABC OF CANADA, respectiv ABC OF SUA si anume domnii MS (care este si unul din administratorii societatii), ME si DH.

Astfel, se retine ca punerea la dispozitia detasatilor a unor spatii inchiriate cu destinatia de locuinta, pentru uzul personal al acestora si/sau al familiilor lor, inclusiv suportarea costului utilitatilor consumate in regim privat (energie, apa, salubritate etc.) si a cheltuielilor suplimentare de amenajare (perdele, tablouri etc.) **raspunde necesitatilor proprii ale persoanelor detasate si, in consecinta, o astfel de imprejurare este asimilata unei prestarii de servicii cu titlu oneros** prevazuta la art. 129 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal.

Contrar sustinerilor societatii contestatoare, care invoca jurisprudenta comunitara din cauze care nu au nicio legatura cu problematica in litigiu, din cele prezentate anterior referitoare la rationamentul aplicat de Curte in spete similare celei analizate rezulta ca numai imprejurari speciale, ce tin de desfasurarea in conditii optime a activitatii unei persoane impozabile, pot duce la considerarea serviciilor prestate in folosul angajatilor proprii ca fiind in scop profesional. In conformitate cu jurisprudenta comunitara amintita, suportarea chiriei si a costului utilitatilor pentru spatiile inchiriate si puse la dispozitia gratuita a salariatilor detasati **nu poate fi considerata o imprejurare speciala, in conditiile in care asigurarea unei locuinte corespunde nevoilor esentiale si private ale oricarei persoane, independent de calitatea acesteia. Faptul ca**

salariatii detasati erau/sunt nerezidenti nu poate fi circumscris unei imprejurari speciale, in intelesul jurisprudentei comunitare, avand in vedere ca piata imobiliara din Bucuresti sau imprejurimi nu ridica nicio dificultate in ceea ce priveste inchirierea unei locuinte, iar detasarea in Romania pentru o perioada nedeterminata sau mai indelungata (cel putin 1 an) constituia o premisa, nu un impediment, in negocierea contractelor de inchiriere. Mai mult, din documentatia existenta, reiese ca pe parcursul aceleiasi perioade, societatea a inchiriat 4 (patru) locuinte, pe care le-a pus la dispozitia a 3 (trei) salariati detasati, dintre care unul era prezent in Romania si in calitatea acestuia de administrator.

De asemenea, in masura in care asigurarea locuintei este parte din conditiile de detasare, ea reprezinta un beneficiu salarial pentru salariatii detasati, iar contestatoarea la care sunt detasati primeste in contrapartida pentru asigurarea locuintelor o indemnizatie valorica ce corespunde unei parti din costurile aferente punerii la dispozitie a personalului detasat. Or, prin analogie cu jurisprudenta comunitara degajata in Cauza C-40/09 Astra Zeneca UK anterior amintita, **o astfel de forma de remunerare reprezinta o prestare de servicii cu titlu oneros, tinand cont ca inchirierea locuintei profita salariatilor detasati in calitatea lor de consumatori finali ai unor astfel de servicii.**

In ceea ce priveste argumentul ca, in conformitate cu principiul general al neutralitatii TVA, situatia in care contestatoarea insasi a ales sa suporte direct costurile de cazare ale salariatilor detasati ar trebui sa fie tratata identic cu situatia in care aceste costuri i-ar fi fost facturate de societatile furnizoare din strainatate, se retine ca societatea omite ca in aceasta ipoteza ar fi trebuit sa aplice taxarea inversa conform art. 157 alin. (2) din Codul fiscal si astfel, pe langa deducerea TVA aferenta costurilor de personal refacturate (inclusiv cazarea), sa procedeze si la colectarea TVA in acelasi quantum. Ca atare, tocmai principiul neutralitatii taxei invocat impune ca atunci cand serviciile de cazare sunt achizitionate direct pentru a fi puse la dispozitia personalului, si nu prin refacturare de la furnizorii de personal, sa se colecteze TVA aferenta.

Fata de cele anterior retinute, contestatia SC ABC SRL urmeaza a fi respinsa ca neintemeiata pentru suma de R lei reprezentand TVA colectata suplimentar prin decizia de impunere nr. F-SX YYY/2012 pentru serviciile de inchiriere si utilitatile furnizate gratuit salariatilor detasati.

In final, se retine ca procedand la verificarea detaliata a fiecarui decont de TVA cu optiune de rambursarea din perioada verificata (17 deconturi pentru perioada 01.03.2011-31.07.2012) organele de inspectie fiscala au stabilit cuantumul TVA colectata pentru fiecare decont in parte (pg.23-26/28), iar sumele au fost preluate ca atare in decizia de impunere nr. F-SX YYY/2012, iar din totalizarea pozitilor inscrise in aceasta decizie au rezultat urmatoarele:

- TVA solicitata la rambursare = U lei;
- **TVA stabilita ca diferenta suplimentara** si respinsa la rambursare = **R lei;**
- TVA aprobata la rambursare = A lei (U lei – R lei = A lei).

Astfel, se constata ca, *in realitate, cuantumul TVA stabilita ca diferenta suplimentara in urma inspectiei fiscale printr-un titlu de creanta cum este decizia de impunere nr. F-SX YYY/2012 este in suma de R lei, cu O lei mai putin decat TVA in suma C lei pentru care societatea contestatoare solicita desfiintarea deciziei si restituirii sumei si cu O-1 lei mai putin fata de suma de V lei mentionata eronat la pg. 6/28 din raportul de inspectie fiscala nr. F-SX ZZZ/2012.*

In consecinta, avand in vedere prevederile art. 206 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare conform carora „**Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat [...]**” contestatia SC ABC SRL va fi respinsa ca fiind fara obiect pentru TVA in suma de O lei ce nu a facut obiectul deciziei de impunere nr. F-SX YYY/2012.

3.2. Referitor la masurile dispuse prin dispozitia de masuri

Cauza supusa solutionarii este daca Serviciul solutionare contestatii din cadrul D.G.F.P.-M.B. se poate investi cu solutionarea acestui capat de cerere, in conditiile in care dispozitia privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala nu se refera la stabilirea de obligatii fiscale de plata si accesorii aferente acestora, ci la masuri de indeplinit de catre societate, neavand caracterul unei decizii de impunere ce intra in competenta Serviciului solutionare contestatii.

In fapt, prin Dispozitia privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala nr. DISP1/2012, organele de inspectie fiscala au dispus SC ABC SRL un numar de 4 masuri vizand inregistrarea corecta in contabilitate a cheltuielilor, rectificarea formularului 101 si declararea in mod corect a cheltuielilor inregistrate in contabilitate, rectificarea declaratiei formular 390 aferenta lunii octombrie 2011 si rectificarea si depunerea declaratiei formular tip 101 a cheltuielilor cu utilitatile si chiria pentru personalul expat detasat (masurile 1.1.1-1.1.4).

Prin contestatia formulata societatea contesta masurile dispuse de organele fiscale la pct. 1.1.1, 1.1.2 si 1.1.4.

In drept, in conformitate cu prevederile art. 205 alin. (1) si art. 209 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare:

"Art. 205. - (1) **Impotriva titlului de creanta, precum si impotriva altor acte administrative fiscale** se poate formula contestatie potrivit legii. Contestatia este o cale administrativa de atac si nu inlatura dreptul la actiune al celui care se considera lezat in drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, in conditiile legii."

"Art. 209. - (1) Contestațiile formulate împotriva **deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare** se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală; [...]."

De asemenea, O.M.F.P. nr. 1.939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18 prevede:

"1. Formularul "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" reprezintă *actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală* în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite. **Nu va cuprinde măsuri referitoare la sumele pe care contribuabilii le datorează bugetului general consolidat al statului**".

În speta sunt aplicabile și prevederile pct. 5.3 din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2.137/2011, care stabilește:

"5.3. **Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri**, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor convenite contribuabilului, declarațiile vamale de punere în liberă circulație etc..".

Intrucât măsurile dispuse în sarcina SC ABC SRL nu vizează nici stabilirea de obligații fiscale de plată la bugetul general consolidat și nici măsura de diminuare a pierderii fiscale, se reține că soluționarea contestației, pentru acest capăt de cerere, intră în competența organelor fiscale emitente, potrivit art. 209 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care precizează:

"(2) **Contestațiile formulate împotriva unor alte acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente**".

Prin urmare, pentru acest capăt de cerere, contestația va fi transmisă, spre competența soluționare, Administrației Finanțelor Publice Sector x - Activitatea de Inspecție Fiscală, în calitate de organ fiscal emitent al dispoziției de măsuri.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul art. 129 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, pct. 6 alin. (14) lit. c) si pct. 7 alin. (7) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificarile si completarile ulterioare, art. 205 alin. (1), art. 206 alin. (2), art. 209 alin. (1) lit. a) si alin. (2) si art. 216 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, O.M.F.P. nr. 1.939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispozitie privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala", cod 14.13.27.18 si pct. 5.3 din Instructiunile aprobate prin Ordinul presedintelui ANAF nr. 2.137/2011

DECIDE:

1. Respinge ca neintemeiata contestatia SC ABC SRL formulata impotriva deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-SX YYY/2012, emisa de organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Finantelor Publice sector x pentru taxa pe valoarea adaugata stabilita suplimentar si respinsa la rambursare in suma de **R lei**.

2. Respinge ca fara obiect contestatia SC ABC SRL pentru diferenta de TVA in suma de **O lei**.

3. Transmite Administratiei Finantelor Publice Sector x contestatia formulata de SC ABC SRL impotriva dispozitiei privind masurile stabilite de organele de inspectie fiscala nr. DISP1/2012.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.